ANUNȚURI

• Sâmbăta aceasta a primit botezul pruncul **Ilie,** cel de-al doilea copil al Danei (care a fost în strană) și al lui Petrișor de la Apateu. Ne bucurăm că încă sunt creștini care îl iubesc pe acest Prooroc minunat. Să-l ajute pe prunc în toată viața sa!

• Tinerii noștri din grupul coordonat de Tudor-Gheorghe și Giorgiana actrița au petrecut o minunată săptămână într-o **tabără în preajma mănăstirii Nera.** Programul a inclus multe activități și jocuri, dar și muncă la mănăstire și discuții cu păr. Teofan (*foto dreapta*).

• Mai mulți frați (*foto stânga*) au lăsat deoparte grijile și problemele personale și au lucrat săptămâna aceasta la refacerea și înfrumusețarea **spațiului verde al curții Bisericuței.** Dumnezeu să le răsplătească osteneala!

Această icoană Prodromița de la Biserica Blascovici din Timișoara a început să plângă luni seara, în timpul privegherii.

ȘTIRI

• Pe 20 iunie voluntarii de la Ambulanța pentru Monumente au început lucrările la **biserica de lemn din Troaș**, comuna Săvârșin, o intervenție care s-a dovedit mai mult decât necesară pentru punerea în siguranță a lăcașului de cult. După două săptămâni de muncă, pe 6 iulie, voluntarii au declarat proiectul o reușită și biserica a fost salvată. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)*

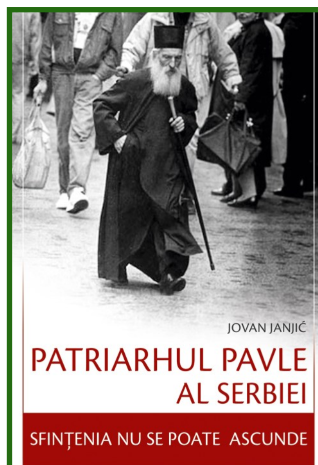
• Parohul din Tokyo a anunțat un gând al comunității ortodoxe române din Japonia legat de Centrul Ortodox Internațional „Sf. Andrei" din Kita-Karuizawa: „Poate, dacă ar fi voia lui Dumnezeu, acest centru va deveni sediul **unei mici comunități monahale, prima din Japonia,** În august 2021, comunitatea a cumpărat un teren împădurit de aproximativ 1.000 de metri pătrați situat la poalele Muntelui Asama. (*sursa: basilica.ro)*

• Să ne rugăm să ne ierte Dumnezeu pentru toate lucrurile cumplite ce au început să se petreacă și în țări ortodoxe: botezuri în cupluri de homosexuali (Grecia), căsătorii viclenești între transgenderi (la noi), dar și în Biserica Catolică (binecuvântarea unirii a doi bărbați). Nu este cazul să detaliem știrile și nici să ne mirăm că tot mai multe icoane plâng...

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Jovan Janjič
PATRIARHUL PAVLE AL SERBIEI

Statura duhovnicească a Patriarhului Pavle n-a putut și nu poate rămâne ascunsă. Așa stau lucrurile când e vorba de oamenii mari, înmiresmați de sfințenie, cu plinătate de har, din ale căror cuvinte te poți adăpa și hrăni duhovnicește, de la care ai ce învăța, care ar trebui să ne fie cu adevărat pildă. Dintr-un asemenea om strălucește sfințenia, fiindcă sfințenia nu se poate ascunde. Așa cum nu se poate ascunde cetatea când stă pe un vârf de munte. Asemenea oameni sunt cu adevărat lumina lumii (Matei 5, 14).

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 25 (XCIII) 17 iulie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Obștea Bisericii Sf. Andrei Riverside California

Nicicând până atunci sau de atunci încoace nu s-a mai dăruit neamului omenesc o așa de mare cinste: Dumnezeu să Se facă unul dintre noi!

De ce sunt tatăl a 10 copii ?

În California unde locuiesc, de multe ori când am mers pe stradă cu reverenda mea neagră de preot, alături de soția mea îmbrăcată cuviincios, adică altfel decât majoritatea trecătorilor, și mai ales alături de cei 10 copii ai noștri, oamenii se uitau la noi ca la niște ciudați. Dintre aceste „ciudățenii" mă voi opri la aceea de a fi tată a 10 copii, la rostul nostru de a primi copii.

Iar aici este vorba în primul rând despre valoarea ființei umane. Sf. Simeon Noul Teolog spunea acum 1000 de ani că **un singur om este mai de preț în ochii lui Dumnezeu decât întreg universul**. Caracterul tainic și atât de prețios al omului nu este dat de știință, de parcursul civilizației seculare, ci de religie, de Revelație. Fără glasul adevărului, care este religia, valoarea și unicitatea omului ar fi estompate și am rămâne doar cu ceea ce se poate observa și măsura pe dinafară.

Oricât ne-ar uimi știința cu descoperirile din interiorul corpului omenesc, toate acestea nu sunt nici pe departe cele mai importante și mai minunate. Căci cele mai minunate părți nu se pot vedea nici măcar cu microscopul: Însuși Dumnezeu, adevărul, dragostea, rațiunea, lumea îngerilor și sufletul omului. Ca atare,

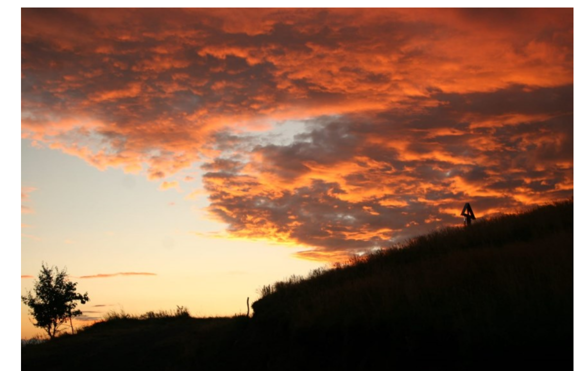
Cărăruie, cărăruie

Rady Gyr

Cărăruie, cărăruie,
dorule, cărare șuie...
Tot cotind către fântână,
mergi cu nopțile de mână.
Printre lanuri de mohor
plângi cu Drumul-Robilor,
și oftezi cu Caru-Mare,
printre lanuri de cicoare.

Treci un deal și sări o vale
peste lacrimile tale.
Cobori văi și urci piepțiș,
numai prin mărăciniș,
peste inimă, pieziș...

Blestemat cine te suie,
dorule, cărare șuie.

de la o vreme știința trebuie lăsată la ușă, iar atenția noastră să se concentreze întreagă asupra Revelației, ca singura care a descoperit omului cea mai importantă valoare a sa. Sunt două locuri care vorbesc despre aceasta.

Primul este Cartea Facerii. Acum aproximativ 3500 de ani a trăit **un om care a revoluționat lumea din vremea sa.** Este vorba de **Proorocul Moise**. În Egiptul antic care considera că numai unii au dreptul să fie numiți oameni, iar ceilalți – sclavii – nu sunt decât obiecte, când cei întâi născuți ai altor popoare erau aruncați în râu fără nicio mustrare de conștiință, Moise scrie, prin descoperire dumnezeiască: *Dumnezeu a făcut omul după chipul și asemănarea Sa. După chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie*.

În vremuri grele pentru om, Moise are curajul să spună că omul nu e doar pământ, ci este făcut după chipul lui Dumnezeu. Și nu are viață acel pământ decât când asupra sa suflă Dumnezeu suflare de viață. Omul făcut de mâna lui Dumnezeu unește în sine lumea văzută cu cea nevăzută. El e făcut să intre în dialog cu Dumnezeu și să vorbească liber cu El, precum doi prieteni, eliberați de povara îndepărtării prin căderea omului. **Omul e făcut să trăiască neîncetat în prezența lui Dumnezeu!** Și mai e făcut omul pentru ceva: pentru a trăi în comuniune cu ceilalți, iar aceasta a fost concretizată la început prin unirea bărbat-femeie.

Să luăm aminte că Însuși Dumnezeu a înfățișat lui Moise felul în care l-a menit să fie pe om, astfel cum scrie la Facere. Așadar a vedea perechea Adam-Eva este totuna cu a-L vedea pe Dumnezeu pe pământ, căci prezența lor înseamnă revelația chipului lui Dumnezeu.

Și mai este un lucru interesant în cartea Facerii. În momentul în care Dumnezeu îi dă lui Noe, după potop, câteva porunci cu privire la viața oamenilor de acum înainte, El pune asupra ucigașului pedeapsa cu moartea. De ce? Iată textul biblic: *„De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa,* ***căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său***". Cu alte cuvinte: a ataca un om înseamnă a-L ataca pe Dumnezeu, căci omul este chipul lui Dumnezeu.

Ce ne mai spune Moise prin cuvintele Facerii? Că dacă **felul în care ne purtăm cu chipul lui Dumnezeu (omul) este felul în care ne purtăm cu Dumnezeu**, aceasta arată în mod evident cât de important este cum ne purtăm cu semenii noștri. Și aici am în vedere în primul rând avortul. A ataca un copil e totuna cu a-L ataca pe Dumnezeu. Acum înțelegem cât de scump este un om pentru Dumnezeu!

Dar ce a făcut omul cu acest dar dumnezeiesc de a-l vedea pe om? L-a negat prin teoriile anti-religioase secularisțe, l-a negat prin știința care, plină de mândrie, nu este în stare să-și recunoască limitele. Și la ce s-a ajuns? La cuvintele lui C.S. Lewis: „**desființarea omului**". Omul nu mai este chipul lui Dumnezeu, ci o unealtă, un calculator, un obiect și un consumator.

Cuvintele lui Moise despre locul și rostul omului au avut efectul unei bombe asupra decăzutei societăți egiptene. Faraon nu credea acestea nici despre Dumnezeu, făcătorul tuturor, și nici despre om, ca fiind chipul Său și egal prin aceasta cu ceilalți oameni. În Antichitate se credea că unele persoane sunt născute pentru anumite demnități și ranguri, iar altele pentru a fi sclavi, fără niciun drept.

Cartea Facerii a însemnat atunci o adevărată revoluție teologică și antropologică! Și să luăm aminte că aceasta a stat la baza gândirii creștine și a așezării sociale și politice inițiale a Europei creștine.

Să ne întoarcem acum privirea de la lună, care este Moise și Vechiul Testament, la **Soarele-Hristos**. Unul singur a fost Cel care revelat în termeni cu mult mai dramatici, ceea ce i se descoperise lui Moise despre demnitatea ființei umane: Domnul nostru Iisus Hristos.

Mântuitorul, Fiul cel Unul-Născut al Tatălui, nu a considerat că egalitatea de slavă cu Acesta ar putea fi un obstacol în calea lucrării Sale, ci, dimpotrivă, prin negrăita Sa smerenie și din dragostea și prețuirea fără margini pe care le are pentru om, a plecat Cerurile și S-a întrupat, venind în lumea noastră. S-a deșertat de slava Sa cea veșnică și S-a făcut om! Dumnezeu cel necreat a devenit prunc, ce avea nevoie să fie alăptat și îngrijit! Sf. Părinți spun despre aceasta: **Dumnezeu S-a făcut ceea ce nu era, fără a înceta vreodată să fie ceea ce este.**

Nicicând până atunci sau de atunci încoace nu s-a mai dăruit neamului omenesc o așa de mare cinste: Dumnezeu să Se facă unul dintre noi! Întruparea Fiului lui Dumnezeu reprezintă cea mai mare dovadă de dragoste și cinstire arătată de Dumnezeu făpturii Sale. O smerenie atât de mare era ceva de necrezut, iar pentru unii a devenit de neînțeles sau de-a dreptul scandalos. Negrăita smerenie și dragoste a lui Dumnezeu arată în același timp cine este Dumnezeu și cine este omul pentru Dumnezeu.

Hristos cel întrupat dezvăluie natura umană în toată splendoarea pentru care a fost creată! Pentru prima dată, prin Întrupare, Răstignire, Înviere și Înălțare, umanitatea este ridicată la cer și șade de-a dreapta Tatălui, ca rod al pocăinței prin Jertfa Mântuitorului. **Țărâna șade pe tronul slavei și domnește peste tot universul prin firea omenească a Mântuitorului!** Țărâna din care suntem făcuți fiecare dintre noi! Acesta este planul Lui cu noi: să ne ridice la ceruri și să domnim împreună cu El în viața veșnică și fericită.

Acesta este omul de fapt și pentru aceasta a fost creat neamul omenesc! Căci un singur om este mai de preț în ochii lui Dumnezeu decât întreg universul. Dacă însemnăm atât de mult pentru Dumnezeu, cât de mult ar trebui să însemnăm unul pentru altul? Iată motivul pentru care am 10 copii!

Preot Josiah Trenham,
Biserica Ortodoxă
Sf. Ap. Andrei

Riverside, California

<u>**Eseuri**</u>

Inimă zdrobită

Corina - Emilia

(eseu premiat de revista Familia ortodoxă)

Caruselul evenimentelor vieții, deseori ne prinde parcă într-o mișcare ce evită luarea în altitudine. Atitudinea se prea poate să își năzuiască o înălțare peste orizontul monoton, sterp și biologic. Dar duhul lumii împietrește inima, cu foamea de a avea și doar părelnic de a fi, cu disperarea aproape halucinantă de-a păstra aparențele și duplicitatea aflată la mare căutare.

Adevărul de credință rămâne neclintit, dar mijloacele de-a relaționa cu preajma, cu aproapele diferă și necesită adaptări pentru o comunicare veritabilă. Din inima zdrobită de dragostea nemărginită a lui Dumnezeu emană mireasma de Viață, iar prin prietenia cu sfinții, omul se îndreaptă spre semeni cu dorința de-a le împărtăși cele spre folos mântuirii.

Vara aceea a fost una fără de asemănare. Minunată și plină de emoție. Seri pline de pace și de rugăciune. Zile cu mult spor, dar și cu furtuni foarte puternice, pornite din bun senin. Diminețile foarte devreme în care se mergea la slujba de la biserică erau parcă cele mai frumoase dintre toate cele de până atunci. Străzile erau răcorite de harnica stropitoare pe patru roți, condusă de cineva care părea că salută pe fiecare. Trandafirul urcător îmbujorat și caprifoiul cu dulcea sa aromă, acompaniau parfumatele petunii colorate. Săptămâna trecuse cu repeziciune, mai cu seamă zilele ce-au urmat uneia anume, cu o furtună de sfârșit de lume, dar cu ploaia ce-a revigorat toate plantele aproape ofilite.

Duminica dimineața devreme era rânduită întâlnirii cu Dumnezeu. Cu pas vioi, se îndreptau către bisericuța din lemn, tineri și vârstnici, dar și părinți cu copii puțin somnoroși. Pe aleea străjuită de bogate tufe de trandafiri multicolori se salutau cu vie bucurie. Apoi mergeau să se închine. Cântările Sfintei Liturghii se împleteau cu glasurile melodioase ale păsărilor și umpleau inimile de bucurie și recunoștință. Împreună cu cei credincioșii se aflau cu siguranță, în chip nevăzut, făpturile cerești și sfinții. Sfinții ocrotitori ai celor prezenți. Și Sfântul Mucenic Emilian de la Durostorum unul dintre primii sfinți străromâni, cu zi de prăznuire în ziua de 18 iulie.

Drumul spre sfânta mănăstire Lesjie – Serbia, urca în serpentine, iar micul grup de pelerini se bucura de priveliștea dealurilor împodobite cu verdele copacilor maiestuoși. Ziua Duminicii începuse sub auspiciile unei ploi de vară. Aerul era proaspăt precum nădejdea mult așteptatei întâlniri cu sfinții dragi.

Slujba începuse de puțin timp, iar biserica era aproape plină cu localnicii veniți cu mic, cu mare. Câțiva copilași foarte vioi tocmai fuseseră potoliți de o doamnă care le oferise un mic spațiu pentru a desena și colora. În laterale erau scaune specifice zonei și acoperite cu multicolore cuverturi tradiționale. Sfinții zugrăviți în culori vii, calde ne priveau cu nespusă bunătate și parcă se bucurau că eram acolo. Sfântul Altar era sculptat din marmură albă, împodobit cu multă măiestrie. La finalul slujbei, părintele ne-a adresat un cuvânt de salut, prin traducerea oferită de către un părinte cunoscător de limba română.

Racla cu sfintele moaște ale Sfântului Sava Gotul se afla în stânga bisericii, iar racla cu sfintele moaște ale Sfântului Mucenic Emilian de la Durostorum era în partea stângă. Cu evlavie și recunoștință ne-am închinat și apoi am citit acatistele celor doi sfinți, fiecare pe rând, câte puțin. Apoi ne-am retras și am rămas în rugăciune. Racla Sfântului Mucenic Emilian de la Durostorum era învăluită de lumina gingașă a unei fragile raze de soare, biruitoare printre meandrele unui nor gri, trist. Lemnul avea o răcoare prietenoasă, iar lacrimile își inundau albia obrajilor, ca un râu eliberat de stăvilar. Inima era zdrobită. Zdrobită de marea iubire și harul dobândit de Sfânt prin primirea cununii muceniciei. Imnul cântat în cea mai tainică odaie a ființei se înălța în mireasma de mir plutind în preajma raclei.

Ne-am bucurat de ospitalitatea sfintei mănăstiri și am fost invitați să stăm cu toții la masa de prânz. Bucatele simple și gustoase, gătite cu dragoste și cu multă rugăciune au fost așezate pe o masă de lemn încăpătoare. De asemenea, panorama oferită era a întregii văi, cu lanuri bogate, care se întindea la poalele dealului.

Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi !

Organizarea timpului

- o perspectivă ortodoxă - (1)

În primul rând, dintr-o perspectivă ortodoxă, nu există organizarea timpului. Nu noi organizăm timpul, ci acesta ne organizează, dacă Îl lăsăm pe Dumnezeu să aibă loc în programul nostru.

Al cui este timpul?

Hristos este totul, inclusiv dătătorul și deținătorul timpului. El este Calea după care trebuie să ne organizăm programul, El este Adevărul despre sensul timpului și Izvorul Vieții care ne mișcă prin timp.

C.S. Lewis are o aserțiune profundă despre timp. El spune că de obicei privim timpul ca pe ceva al nostru. **Ne începem ziua cu prezumția ciudată că suntem stăpânii de drept ai următoarelor 24 de ore**. Și cu această presupunere ne umplem ziua de planuri și sarcini sau de timp de odihnă. Și nădăjduim astfel că ne organizăm timpul într-un fel plăcut lui Dumnezeu. Dar dacă pornim de la prezumția că timpul este al nostru, întreruperile și schimbările neașteptate vor deveni imixtiuni în „timpul nostru".

Dimpotrivă, putem începe ziua cu gândul că timpul nu e al nostru, ci al lui Dumnezeu și ca El are un plan cu timpul, pe care dorește să-l primim pentru pacea, bucuria și binele nostru.

Adaptarea așteptărilor noastre

Cei care încearcă să-și folosească timpul făcând voia lui Dumnezeu **trebuie să înceapă fiecare zi și fiecare ceas cu Iisus Hristos**. O întrebare pe care și-o pot pune ar fi: *„Doamne, ce dorești să fac acum?"*. Dar o întrebare și mai bună ar fi aceasta: ***„Doamne, ce dorești să faci Tu acum prin mine?"*.**

Aceasta mută accentul de pe ego-ul personal pe Dumnezeu.

Dacă credem că Dumnezeu are un plan cu fiecare clipă, atunci putem deveni atenți la desfășurarea fiecărui moment, chiar și într-un mod neprevăzut de noi. Dacă primim fiecare clipă ca de la Dumnezeu, vom începe să trăim timpul nostru pe pământ ca o serie continuă de mici morți și învieri.

Orice pierdere va fi un dar pe care Dumnezeu ni-l face pentru ca să ne poată dărui și mai mult. Aceasta poate să însemne pierderea unui loc de muncă, îmbolnăvirea, moartea celor dragi. Dacă lucrurile vin în avalanșă, omul tinde să spună: *„Acesta este începutul sfârșitului. "* De fapt ar trebui să spună: *„Acesta este începutul începutului"*. **Orice pierdere sau moarte este începutul unei noi relații cu Hristos**, un nou început al unei noi vieți. Fiecare moment greu este începutul începutului prin excelență – Împărăția cerurilor.

Iar dacă ne adaptăm așteptările la ceea ce vine în fiecare clipă, timpul va dobândi un nou înțeles.

Sfințenia clipei prezente

Simpla conștientizare a prezenței lui Dumnezeu reprezintă puterea clipei prezente. „Acum" este singurul loc în care Dumnezeu este. El Se arată prin realitatea prezentului. Nu în alt chip. Iar aceasta este o taină la care devenim părtași prin simpla încercare de a fi conștienți de prezența Lui „acum". Conștiința este cheia, legătura conștientă cu Dumnezeu.

(va urma)

Albert Rossi

Psiholog și profesor de Teologie Pastorală la Seminarul

Sf. Vladimir, New York

Chipuri luminoase

Cuviosul Gherontie de la Tismana – Două minuni spre întărire

Tăticuțul e bine!

„Într-o seară m-a sunat tatăl meu să îmi spună că este în Maramureș și să mă rog pentru el, deoarece avusese un accident grav: intrase cu scuterul într-o mașină, iar medicii îi spuneau că e posibil să aibă câteva coaste rupte, iar la cap să fie nevoie de niște copci. M-a mai rugat să nu spun nimănui, nici mamei mele, nici surorilor. Tatăl meu nefiind un om religios, pentru prima dată în viața mea l-am văzut punându-și nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu. M-am rugat toată noaptea cu lacrimi Maicii Domnului să îl ajute cum știe. A doua zi am mers la Sfânta Liturghie. După ce m-am miruit, am mers să iau anafură, iar în spatele meu am auzit pe cineva șoptindu-mi:

– Ioai, dragă, dar tăticuțul cuvioșiei tale e bine!

Era Cuviosu'! Pe vremea aceea nu știam cine este! Pentru mine era un bătrânel simpatic, foarte credincios, care îmi făcea cadouri diverse iconițe, cruciulițe, dar care uneori avea un comportament mai ciudat (din cauza vârstei – mă gândeam eu...). Ii auzisem pe oameni că îl strigau Cuviosu' și așa îi ziceam și eu. Știind că nu am voie să spun nimănui, pentru că așa îmi zisese tatăl meu, i-am răspuns:

– Da, Cuvioase, știu că e bine (gândindu-mă în același timp că, dacă ar ști dumnealui ce pățise tata, sigur nu ar mai zice așa)!

Dar Cuviosu' se ținea după mine și îmi zicea:

– Dragă, dar nu înțelegi că tăticuțul e bine, dragă, e bine...

Atunci am început să plâng și să îi spun ce pățise tata, iar dumnealui cu fața veselă și luminoasă îmi repeta:

– Dragă, dar tăticuțul cuvioșiei tale este bine, chiar acum a ieșit pe poarta spitalului.

L-am sunat imediat pe tatăl meu să îl întreb ce mai face, la care mi-a răspuns:

– Sunt bine, chiar acum ieșii din spital. Am câteva copci la cap, iar la coaste sunt doar lovit... Acesta era Cuviosul Gherontie..."

Împreună lucrător cu Părintele Arsenie Boca

„Despre fetița mea spun că e copilul Sfântului Nectarie. Trecuseră trei ani de la căsătorie și nu rămâneam însărcinată. Aveam un polip în uter și trei medici mi-au spus că trebuie să mă operez. Nici testul Papanicolau nu ieșise bine. L-am visat pe Părintele Arsenie, care mi-a spus să nu mă operez. L-am ascultat, cu toată împotrivirea familiei. În luna următoare, am rămas însărcinată, iar polipul a dispărut ca prin minune, deși toți cei trei doctori la care am fost, îl văzuseră. A fost o sarcină grea, în care am stat doar la pat, dar Nectaria s-a născut sănătoasă. Când a împlinit 5 luni, l-am visat din nou pe Părintele Arsenie, care mi-a spus plângând:

- O să îți fie foarte greu!

Și a început greul și drumurile pe la spitale. În asemenea împrejurări a intrat și Cuviosul în viața noastră!

Eram la Cluj în spital cu Nectaria, care se îmbolnăvise grav, iar doctorii ne spuneau că e posibil să o pierdem. Eram disperată la gândul că aș putea să o pierd. Un părinte care știa durerea noastră, dar și puterea de rugăciune a Cuviosului, nea ajutat să luăm legătura telefonic cu dânsul. L-am rugat să o pomenească în rugăciune și l-am întrebat dacă se va face vreodată bine. Mi-a răspuns:

- Mai târziu, până la ceasul cel de moarte!

Nu am înțeles ce vrea să îmi spună prin acele cuvinte. Acum Nectaria și -a revenit, are 5 ani, însă până pe la 3 ani am stat tot prin spitale. Am înțeles astfel ce înseamnă „mai târziu".

Spunea cuviosul, cu câțiva ani în urmă:

- Când te vei gândi la mine, are să îți meargă bine!

Să îl chemăm în ajutor, căci este grabnic și puternic mijlocitor pentru noi în fața tronului Preasfintei Treimi!"

I.G.

Vestimentația creștină
ÎN LUMEA DE AZI (3)

Preot Ștefan

Poate părea exagerat ce zicea Părintele Arsenie, dar să luăm aminte că nimic din ce a spus el nu a fost exagerat! Când am mers prima dată la Prislop în 1991, eram cu toți colegii mei de facultate, băieți și fete. Maica Zamfira, apropiata și cea în duhul Părintelui, s-a uitat la bretonul fetelor și a zis: fruntea trebuie să fie liberă, căci ea e stâlpul gândirii. Să fie luminată, ca să ți se lumineze mintea!

Legat de îmbrăcămintea femeilor, au fost unele care au spus: *De ce să nu mă îmbrac cum doresc? Mai degrabă să nu se uite ceilalți la mine dacă nu le place sau dacă îi ispitește!* Dar acesta este un argument ce vine din adâncul iadului. Este un monument al nepăsării față de aproapele! Mântuitorul zice: *vai celui prin care vine sminteala*. Acesta a fost argumentul pentru care **multe femei au început să se acopere: să nu fie piatră de poticneală**, să nu fie pricină de curvie pentru cei care le-ar vedea. Bărbatul care vede pe stradă femei mai mult dezbrăcate poate fi un slăbănog și se duce acasă, face malahie sau curvește cu cine prinde.

Când eram în clasa a XI-a a venit Revoluția și s-au schimbat toate. Așa că unii dintre colegi mă chemau să mergem să ne uităm la femeile tot mai dezgolite de pe stradă sau îmi plimbau prin față imagini pornografice și mă întrebau apoi dacă nu simt nimic. Iar eu le spuneam că nu vreau, că nu mă interesează așa ceva și ei nu înțelegeau cum de nu doresc...

Unii și-au pus întrebarea dacă vara este păcat să umble în maieuri. **Umărul gol este o interfață a pieptului.** Din păcate, vara a ajuns să fie un cuptor de foc drăcesc, al curviei, care bate din toate părțile și în toate chipurile. Am avut un fiu duhovnicesc mai în vârstă, care nu aștepta deloc să vină vara. Fusese împătimit de curvie în tinerețe și acum se ferea de orice prilej. Dar când pornea vara pe stradă, prilejurile curgeau la tot pasul. El încerca să-și întoarcă privirea de la femeia dezgolită din fața sa și se uita spre un chioșc de ziare, dar acolo erau alte ispite: plin de reviste cu femei dezbrăcate complet. Și așa îi era toată umblarea, mers prin cuptorul de foc, mereu făcând rugăciune.

Din păcate, chioșcurile cu reviste pornografice de pe stradă sunt o mare problemă pentru copii în primul rând. Degeaba îi feresc părinții de imagini spurcate de pe internet. Am văzut de mai multe ori copii de clasa I și a II-a, care, în drum spre casă, se opreau în fața chioșcurilor cu reviste spurcate și stăteau ca încremeniți. M-am întrebat îngrozit ce se va alege de sufletele lor, dacă din pruncie primesc așa ceva...

Un frate din biserică s-a ocupat ani de zile cu realizarea de reclame și câștiga bine. Dar în momentul în care a devenit creștin, a renunțat, chiar dacă după aceea a rămas sărac. De ce? Mi-a spus că nu există reclamă fără substrat sexual! Totul se bazează pe curvie, în diferite forme, pe față sau subliminal, în funcție de produsul respectiv.

Mi s-a spus: *Părinte, suntem oameni, ne mai uităm și noi la televizor!* Am înțeles, dar te uiți la orice și mai ales când și copiii de față? Îi lași să vadă toate reclamele în care se dezgolesc trupuri? Vrei să-i nenorocești pe viață?

Un alt aspect ar fi al femeilor siluite. Ce parte de vină au acestea, dacă nu au provocat cu niciun gest pe agresor? Și totuși, prin vestimentație pot provoca. Hainele indecente sau chiar pornografice sunt o invitație adresată celuilalt. La fel și comportamentul necuviincios. Femeile siluite sunt oprite de la Împărtășanie o vreme tocmai pentru că există și o parte de vină a lor. Să nu ne înșelăm pe noi înșine. Hainele, comportamentul indecent de atunci sau de dinainte sunt o invitație făcută unui duh rău.

Referitor la problema pantalonilor la femei, am auzit de nenumărate cazuri de femei bolnave care susțineau că au nevoie neapărat și numai de pantaloni. Un părinte a fost întrebat odată despre o astfel de situație. Era vorba de o femeie săracă, ce avea numai o fustă scurtă de tot și niște pantaloni mulați, altceva nu putea să-și cumpere. Și a venit cineva care a vrut să-l prindă în cuvânt pe acel părinte: *ce să facă biata femeie?* Iar părintele i-a răspuns simplu, rezolvând problema: *să le poarte pe amândouă deodată*!

(va urma)

Educația creștină

Sfaturi pentru părinți de la Sfântul Porfirie

În familie se află o mare parte a răspunderii pentru starea duhovnicească a omului.

Pentru ca să scape copiii de feluritele probleme lăuntrice, nu sunt deajuns sfaturile, constrângerile, logica și amenințările. Mai degrabă înrăutățesc lucrurile. **Îndreptarea vine prin sfințirea părinților**. Deveniți sfinți și nu veți mai avea nici o problemă cu copiii voștri. Sfințenia părinților îi scapă pe copii de probleme. Copiii vor crește alături de oameni sfinți, cu multă iubire, care nu-i înfricoșează, nici nu se mărginesc la dăscălire, ci se fac pildă de sfințenie și rugăciune. Părinților, rugați-vă în tăcere, cu mâinile ridicate către Hristos, și îmbrățișați-i în taină pe copiii voștri. Și, **când fac neorânduieli, să luați ceva măsuri pedagogice, dar să nu-i forțați. În principal să vă rugați.**

De multe ori, părinții, și mai ales mama, îl rănesc pe copil pentru neorânduiala pe care a făcut-o, și îl ceartă peste măsură. Atunci acesta se rănește. Chiar și dacă nu-l certi în afară, dar îl certi înlăuntrul tău, și te răzvrătești și îl privești sălbatic, copilul își dă seama. Socotește că mama nu-l iubește. O întreabă pe mama:

- Mamă, mă iubești?

- Da, copilul meu.

Dar el nu este convins. S-a rănit. Mama îl iubește, apoi vrea să-l mângâie, dar el nu primește mângâierea, o socotește fățărnicie, căci a fost rănit.

Un alt lucru care îi vatămă pe copii este **ocrotirea peste măsură**, adică grija exagerată, frământarea și neliniștea părinților. Ascultați o întâmplare.

O mamă mi se văita că pruncul ei de cinci ani nu o ascultă. Îi spuneam „Tu greșești”, dar nu pricepea. Odată am mers cu această mamă, cu mașina ei, într-o plimbare spre mare. Ajungând, copilul i-a scăpat din mână și a alergat către mare. Era acolo un val de nisip care cobora abrupt în mare. Mama s-a îngrozit, era gata să strige, să alerge, căci îl văzuse pe micuț cu mâinile întinse, făcând echilibristică pe vârful movilei. Eu am liniștit-o, i-am spus să se întoarcă cu spatele, iar eu mă uitam pieziș către copil. Acesta, deznădăjduind că o va putea provoca iarăși pe mama lui, înfricoșând-o și făcând-o să strige ca de obicei, încet-încet a coborât și s-a apropiat de noi. Asta era! Atunci a primit și mama lecția unei educații corecte.

Nu sunt lucruri grele. Și totuși, multe mame nu le izbutesc și dau o educație foarte proastă copiilor lor. Mamele care stau neîncetat pe capul copiilor și-i strâmtorează, adică îi ocrotesc peste măsură, au dat greș în lucrarea lor. În vreme ce ar trebui să-l lași pe copil singur să se îngrijească de sporirea lui. Atunci vei dobândi. **Când stai tot timpul pe capul lor, copiii se împotrivesc**. Dobândesc moleșeală, fragilitate, și de obicei nu reușesc în viață. Este un fel de **ocrotire peste măsură**, care **îi lasă pe copii necopți**.

Înainte cu câteva zile a venit o mamă deznădăjduită pentru nereușitele în lanț ale fiului ei la examenele de admitere la Universitate. Strălucit elev în școala generală, strălucit în gimnaziu, strălucit în liceu. Apoi, nereușite, dezinteres al copilului, împotriviri ciudate.

„Tu greșești, îi spun mamei, și ești și cultivată! Ce să facă bietul copil? Împresurare, împresurare, împresurare toți anii, «să fii primul, să nu ne faci de rușine, să devii mare în societate...». Acum nu mai vrea nimic. **Să pui capăt acestei împresurări și ocrotiri peste măsură**, și o să vezi atunci că și copilul are se așeze. Atunci va înainta, când îl vei lăsa liber”.

Copilul vrea alături de el oameni cu o rugăciune fierbinte. Mama să nu se mărginească la mângâierea simțită, ci să dăruiască în același timp și mângâierea rugăciunii. Copilul simte în adâncul sufletului său **mângâierea duhovnicească** pe care i-o trimite mama lui, și este atras către ea. Simte pază și ocrotire atunci când mama îl îmbrățișează în taină pe copilul ei prin neîncetata, stăruitoarea și fierbintea ei rugăciune, și-l eliberează de tot ceea ce-l apasă.

Mamele știu să se neliniștească, să sfătuiască, să spună multe, dar să se roage n-au învățat. Multele sfaturi și mustrări fac foarte rău. Fără multe cuvinte copiilor.

CUVINTELE LOVESC ÎN URECHI, ÎN VREME CE RUGĂCIUNEA MERGE LA INIMĂ.

Este nevoie de rugăciune, cu credință lipsită de frământări, dar și de exemplu bun.